

Ο Κύριος του Σαββάτου

Εδάφια κλειδιά: «Διότι
ο Υιός του ανθρώπου
είναι κύριος και του
σαββάτου.»
— **Ματθαίος 12:8**

Επιλεγμένα εδάφια:
Ματθαίος 12:1-8

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝΤΟΛΗ
που έδωσε ο Θεός στον Ισραήλ
μέσω του Μωυσή αναφέρει:
«Ενθυμού την ημέραν του
σαββάτου, διά να αγιάξης
αυτήν...μη κάμης εν ταύτη
ουδέν έργον.» (Εξοδος 20:8-
11) Η εβραϊκή λέξη
«Σάββατο» σημαίνει «να

αναπαύεσαι». Οι Δέκα Εντολές ήταν η βάση της Διαθήκης
του Νόμου, υποχρεωτική για κάθε Εβραίο.

Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της διακονίας του
Ιησού, πολλοί θρησκευτικοί ηγέτες έγιναν τυπικοί,
προσθέτοντας παράλογους, ανθρωπογενείς περιορισμούς
στις εντολές που είχε δώσει ο Θεός, αντί να διδάσκουν το
πραγματικό νόημα και τις αρχές για κάθε μία από τις
οδηγίες του Θεού. Ο Ιησούς το επέπληξε αυτό και,
αναφερόμενος στους θρησκευτικούς ηγέτες, είπε: «Διότι
δένουσι φορτία βαρέα και δυσβάστακτα και επιθέτουσιν
επί τους ώμους των ανθρώπων.» —Ματθ. 23:1-4

Ένα παράδειγμα αυτού καταγράφηκε στο μάθημά
μας, όταν οι Φαρισαίοι κατηγόρησαν τους μαθητές του
Κυρίου οι οποίοι, όταν περνούσαν μέσα από ένα χωράφι
με σιτάρι το Σάββατο, έτριψαν μερικά σιτηρά στα χέρια
τους και τα έφαγαν επειδή πεινούσαν. (Ματθ. 12:1) Οι
Φαρισαίοι το ερμήνευσαν αυτό ως παραβίαση του

Σαββάτου. Ο Ιησούς δήλωσε ότι δεν παρέβησαν την εντολή του Σαββάτου, λέγοντας: «Το σάββατον ἐγένετο διὰ τον ἄνθρωπον, οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον.» (Μάρκος 2:27) Στη συνέχεια ανέφερε τι εἶχε κάνει ὁ Δαβίδ. Σε μια κατάσταση ἐκτακτης ἀνάγκης, ὁ Δαβίδ ζήτησε γιὰ αὐτὸν καὶ τοὺς ἀντρες του, μερικoὺς ἀπὸ τοὺς ἄρτους τῆς πρόθεσης που ἀφαιρέθηκαν τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ἀπὸ τὸ τραπέζι στὴ Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου, τοὺς οὗοιους ἐπιτρεπόταν νὰ τρῶνε μόνο οἱ Εβραῖοι ἱερεῖς. Δὲν ἦταν ἐνοχοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου. —Ματθ. 12:3,4· Α΄ Σαμ. 21:1-6· Λευιτ. 24:5-9

Στὴ συνέχεια, ὁ Ιησoὺς ἐπιβεβαίωσε στοὺς Φαρισαίους τὴν ἐξουσία του νὰ ἐρμηνεύει τὸν Νόμο, λέγοντας ὅτι «ἐδῶ εἶναι κάποιος μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ναό». (Ματθ. 12:6) Ως ὁ μονογενὴς γιος του, ὁ Ιησoὺς ἦταν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου, ὁ κατάλληλος δάσκαλος γιὰ νὰ παρουσιάσει τὴν πραγματικὴ σημασία τοῦ Νόμου στοὺς Ἰουδαίους, συμπεριλαμβανομένης τῆς σημασίας καὶ τῶν ἀρχῶν σχετικά με τὸ Σάββατο. (Ἰωάννης 12:49,50· 14:10· 17:8) Ὁ Κύριός μας ἐπεσήμανε: «Εἰάν ὁμως ἐγνωρίζετε τι εἶναι Ἐλεον θέλω καὶ οὐχὶ θυσίαν, δὲν θηέλετε καταδικάσει τοὺς αθῶους.» (Ματθ. 12:7· Ὡσηέ 6:6) Με ἄλλα λόγια, ἀν οἱ Φαρισαῖοι εἶχαν δώσει προσοχή σὲ αὐτό, οἱ σκέψεις τοὺς θα ἦταν πιο ἐλεήμονες, σύμφωνα με τὶς ἀρχές τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτό θα τοὺς ἐμπόδιζε νὰ καταδικάσουν τοὺς μαθητές του, οἱ οὗοιοὶ δὲν ἦταν ἐνοχοὶ οἰοιασδήποτε παραβίασης τῆς ἐντολῆς τοῦ Σαββάτου.

Πολλές ἀπὸ τὶς θαυματουργές θεραπείες τοῦ Ιησοῦ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπίγειας διακονίας του ἐγίναν τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. (Μάρκος 1:21-27· 3:1-6· Λουκάς 13:10-17· 14:1-6· Ἰωάννης 5:1-17· 9:1-16) Αὐτό προμήνυε τὸ ἔργο θεραπείας που θα κάνει γιὰ τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μεγάλου Σαββάτου, τῆς Μεσσιανικῆς Εποχῆς. —Ἠσ. 35:5,6,10

Ένα προσωπικό μάθημα που μπορούμε να αντλήσουμε από αυτή την περιγραφή είναι το εξής: η κριτική ή η αναζήτηση σφαλμάτων υποδηλώνει έλλειψη ελέους, έλλειψη αγάπης. Έχουμε το πνεύμα της αγάπης που «δεν σκέφτεται το κακό», δεν είναι καχύποπτο για το κακό, δεν αναζητά λάθη στους άλλους και δεν τους αποδίδει κακά κίνητρα; (Α΄ Κορινθίους 13:5) Κάποιος κάποτε σοφά παρατήρησε: «Τα λάθη είναι παχιά όπου η αγάπη είναι λεπτή». Ο Παύλος έγραψε: «Η αγάπη είναι η εκπλήρωση του Νόμου». (Ρωμ. 13:8,10) Η κατοχή της αγάπης υποδηλώνεται με το να έχουμε έλεος προς φίλους, αδελφούς, την ανθρωπότητα, ακόμη και προς τους εχθρούς μας. Ας δώσουμε προσοχή σε αυτό το σημαντικό μάθημα από τον Κύριό μας Ιησού και ας προσπαθήσουμε να το εφαρμόζουμε καθημερινά στη ζωή μας. ■